

BẢN TIN

Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiệm Hải Ngoại

9909 Waterview Road, Raleigh NC 27615 Ph : (919) 272-5020 Email: Kimmy2K@hotmail.com

Web Page: www.vinhnghiem.org

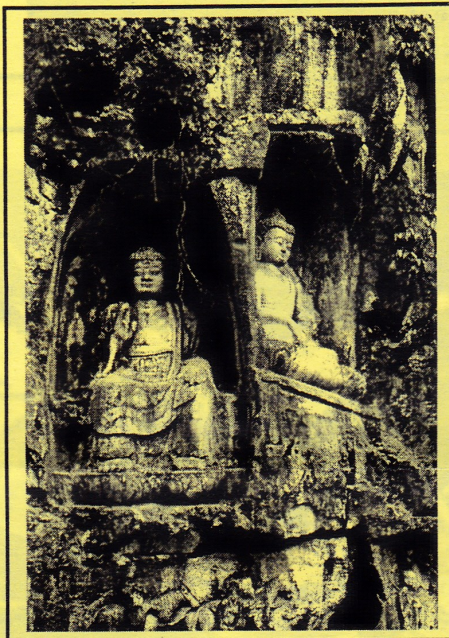
NĂM THỨ 14 - SỐ 108 * PHẬT LỊCH 2547 * NGÀY 15 THÁNG 1 NĂM 2004

BẢN TIN

*Tờ báo hàng tháng của
Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm
Hải Ngoại & Thân Hữu*

*Phúc Trung-Huỳnh Ái Tông sáng lập
Tâm Diệu - Dương thị Mỹ phụ trách*

MỤC LỤC

Hoa Xuân	Trang 1
Lá Thư Đầu Năm 2004	2
Thi Kệ & Kinh Pháp Cú	3
Tin Tức	4
Thư Tín	5
Bài Góp Ý (<i>Tâm Lạc</i>)	6
Hạnh Phúc (<i>Phúc Đạt</i>)	8
Thơ (<i>Hồng Khương</i>)	11
Thông tin chung	12

LÁ THƯ ĐẦU NĂM 2004

Thưa Quý Thân Hữu Độc Giả,

Tính đến nay, Bản Tin Vĩnh Nghiêm chính thức bước sang Năm Thứ Mười Bốn. Mười ba năm qua với biết bao thay đổi buồn vui từ trong Ái Hữu đến trong Nhà Lam. Đặc biệt năm 2003, rất nhiều sự kiện bất ngờ xảy đến.

Trước hết, Hội Ngộ Vĩnh Nghiêm không tổ chức được vào dịp hè 2003 như đã hẹn trong lần Hội Ngộ 2001 tại chùa Pháp Quang – Dallas – Texas. Điều này tạo nhiều nỗi tiếc trong anh chị em. Kế đến, liên tiếp ba tháng cuối năm, quý anh chị: *Minh Tín Đỗ Văn Phổ, Thiện Hòa Trần Quốc Bình* và *Diệu Thuận Nguyễn Thị Thanh Nhu* lần lượt già từ chốn tạm trở về với cõi vĩnh hằng. Sự ra đi của quý anh chị để lại biết bao nhiêu thương cảm cho người còn lại.

Tuy nhiên, năm 2003 cũng không thiếu những niềm vui và hy vọng. Lễ Hội Hoa Hồng Vĩnh Nghiêm – Vu Lan 2547 – được tổ chức với nội dung Báo Hiếu phong phú. Nhiều khóa tu tập Thiền Quán Ái Hữu Vĩnh Nghiêm tổ chức, được đông đảo Phật tử hưởng ứng tham dự.

Trong Nhà Lam – Phong Trào GDPT.VN tại Hoa Kỳ – cũng đã có những chỉ dấu, báo hiệu một giai đoạn mới bắt đầu. Từng đơn vị, tổ chức GDPT riêng lẻ đã tìm đến với nhau nhiều hơn. Sự cách biệt vì nghi ngại, thiếu cảm thông đã được thu ngắn.

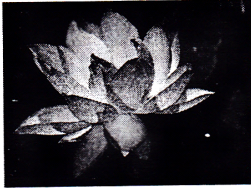
Nhớ lại đúng 20 năm trước, năm 1983, Ban Điều Hợp Trung Ương GDPT.VN tại Hoa Kỳ được hình thành tại chùa Pháp Quang, Texas. Sau đó, những bông hoa GDPT nở rộ trên toàn cõi Hoa Kỳ. Đồng thời tác động phong trào GDPT qua các châu lục khác. Phát triển ồ ạt và nội lực đáp ứng thiếu cân xứng, tất nhiên sẽ tạo nên ít nhiều vết rạn.

Cuối tháng 9 năm 2003, từ bữa cơm thân mật do Quý Thầy Thích Hộ Giác và Thích Viên Lý khoản đãi, hai tổ chức GDPT.VN tại Hoa Kỳ đã có những hẹn hứa: tiến tới *Hợp Nhất*. Thời gian Đại Hội: *Mùa Xuân 2004*. Chỉ còn vài tháng nữa là tới ngày Đại Hội. Đây mới chỉ là bước khởi đầu. Thuận duyên hay trái duyên đều không phải từ trên trời rơi xuống. Mà chính từ tấm lòng của mỗi người được thể hiện kết thành. Tuy nhiên, Phong Trào GDPT.VN tại Hoa Kỳ không chỉ là *hai* mà là *nhiều* tổ chức sinh hoạt song song. Việc *Hợp Nhất* sẽ vô cùng tế nhị. Điều mọi người trông đợi là *Hợp nhất rất ráo* chứ không phải *Hợp nhất hình thức*.

Dù sao sự kiện này cũng phần nào tạo niềm tin và đem hơi ấm đến cho những người hằng ưu tư về một hiện tượng phân cách vốn tiềm tàng của phong trào GDPT.VN. Xin cùng chung lòng nguyện cầu Hồng Ân Tam Bảo gia hộ cho công cuộc Hợp Nhất Gia Đình Phật Tử viên thành.

**Năm mới 2004, Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại
thân chúc quý Trưởng thân hữu cùng gia đình
*Bồ đề tâm kiên cố – Vạn sự cát tường.***

Bản Tin

THI KỆ NHẬT DỤNG

22. MỞ KINH (2)

Phật Pháp cao siêu màu nhiệm
Cơ duyên may được thọ trì
Xin nguyện đi vào biển tuệ

Tinh thông giáo nghĩa huyền vi
Đây là một bài kệ khai kinh khác. Bạn chọn bài nào bạn
ưa nhất mà dùng.

Danh từ thọ trì có nghĩa là tiếp nhận và hành trì.
Chữ TRÌ có nghĩa là cầm lấy, giữ gìn mà xử dụng.
Xử dụng trong thiền quán và trong đời sống hàng ngày.

(Trích Từng Bước Nở Hoa Sen Thích Nhất Hạnh)

KINH PHÁP CÚ

Kệ số 3 & 4 Tích Truyện Trưởng Lão Thi-Sa

Vào một thời kia, Đức Phật ngụ tại Kỳ Viên tự, ở nước Xá Vệ, trong một kỳ giảng pháp, có đề cập đến vị Tăng ngoan cố là ông Tôn giả Thi-Sa.

Tôn giả Thi Sa vốn là con người dè của Đức Phật, từng sống chung với Đức Phật khi ngài còn là Thái tử. Đến khi trọng tuổi, tôn giả mới xuất gia, thường tự coi mình là một vị Tăng trưởng lão. Thế nhưng đối với những nghĩa vụ của một tăng nhơn mới nhập đạo, tôn giả thường hay xao lãng lại luôn cãi vã náo loạn lên với các vị tăng trẻ tuổi. Nếu có ai khiển trách thì tôn giả khóc lên, chạy đi mét với Đức Phật.

Một ngày kia, Thế-Tôn hỏi ông: ‘Này Thi-Sa, cố làm sao mà ông ưu phiền đến nỗi nước mắt chảy quanh mi như thế?’ Thi-Sa vừa cãi vã với một nhóm tăng nhơn xong liền thưa với Phật rằng: ‘Nếu họ đến đây để gặp Thế-Tôn, thì chắc con chẳng phải ưu phiền như vậy.’ Vừa lúc ấy, các tăng nhơn đến lễ bái Phật. Thi-Sa liền thưa: ‘Bạch đức Đạo Sư, các vị tăng này mới vừa khiển trách con đây.’ Thế-Tôn hỏi:

- Hiện tại ông đang ở chỗ nào?
 - Con đang ở tại đại-sảnh-đường, Thế-tôn.
 - Ông có thầy chúng tăng đi đến đây không?
 - Con có thấy, Thế-tôn.
 - Ông có đứng đây nghinh tiếp họ không?
 - Chẳng có, Thế-tôn.
 - Ông có đưa tay ra mời, dắt họ vào trong hay không?
 - Chẳng có, Thế-Tôn.
 - Này Thi-Sa, ông chẳng nên có thái-độ như thế, đối với những người đã vào đạo trước ông. Ông nên hướng về họ mà ngỏ lời xin lỗi đi.
 - Thế-tôn, con chẳng chịu xin lỗi họ đâu!
- Chúng tăng liền thưa với Đức Phật:
- Thế-Tôn, vị tăng này rất là ngoan cố.

- Này chư Tăng, ông ta ngoan-cố như thế chẳng phải là lần thứ nhất. Tại tiền kiếp, ông ta đã tỏ ra rất ngoan cố rồi. Chư tăng thỉnh cầu Đức Phật cho biết về tiền kiếp, tôn giả Thi-Sa đã ngoan-cố như thế nào. Do đó Đức Phật mới kể lại câu chuyện xưa:

Thuở xưa, có một vị tăng tu khổ hạnh tên là Đề-va-la ngụ trên dãy núi Hy Mã Lạp Sơn. Vào đầu mùa mưa, ông ta quay về thành Ba-la-nại để mua muối, dấm, và định lưu lại đây hết bốn tháng mưa dầm. Tại cửa thành ông gặp hai vị tăng nhơn trẻ tuổi, liền hỏi: ‘Các du tăng đến thành này, thường cư-ngụ tại đâu? Họ đáp ‘tại lò gốm Đề-va-la’ ông liền đi đến lò gốm, xin ngủ qua đêm tại đó, và được chủ lò gốm chấp thuận. Độ một lúc sau, lại có một vị du-tăng khác tên là Na-ra-đa cũng đến xin tá túc. Hai người thi lễ với nhau rồi cùng tạm trú trong lò gốm bỏ trốn qua đêm. Đến giờ đi ngủ, Na-ra-đa cẩn thận xem Đề-va-la nằm ở đâu và cửa ra vào ở phía nào, rồi mới đi ngủ. Thế nhưng một chập sau, Đề-va-la lại đổi chỗ, đến nằm gần bên cửa cái. Về khuya, Na-ra-đa cần đi ra ngoài chẳng để ý, đạp nhầm đầu của Đề-va-la. Đề-va-la hét lên:

- Ai đạp lên đầu ta đấy?
- Chính con là Na-ra-đa, con xin sự phụ tha lỗi.
- Mi là một tên ác tăng, sống ở rừng rú, cứ nhè đầu ta mà đạp lên.
- Con chẳng biết sự phụ đã đổi chỗ nằm, xin Sự phụ tha tội.
- Na-ra-đa liền đi ra ngoài, trong lúc đó Đề-va-la sợ vị đạp lần nữa quay sang nằm chỗ khác. Lúc vào, Na-ra-đa cẩn thận tránh chỗ cũ, đi chậm chạp từng bước sờ soạng, nhưng ại rồi thay lần này lại đạp trúng ngay cổ của Đề-va-la. ‘Ai vậy?’
- Chính con! Thật con chẳng biết sự phụ lại dời qua bên này, xin sự-phụ từ bi tha tội cho con.

(xem tiếp trang 12)

Tin Tức

Ni Sư Thích Nữ Trí Hải: Theo Thư Báo tang của Viện Hóa Đạo, Thượng tọa Thích Tuệ Sỹ cho biết Ni sư Thích Nữ Trí Hải vừa viên tịch lúc 17 giờ 15 ngày 7.12.2003 - Âm lịch 14 tháng 11 Quý Mùi, vì tai nạn xe hơi tại Suối Cát tỉnh Đồng Nai trên đường đi cứu trợ, hưởng thọ 66 tuổi. Cùng đi với Ni sư có hai ni sư khác cùng thiệt mạng, và một ni sư trọng thương.

Đại đức Thích Chân Hỷ: Vào lúc 5 giờ sáng 4/12/03, Đại đức Thích Chân Hỷ đã hiến cúng pháp thân trước Đài Quan Âm trong sân chùa Liên Hoa ở Charlotte, bang North Carolina, Hoa Kỳ. Đại đức Thích Chân Hỷ, Cổ vấn trụ trì chùa Liên Hoa, thế danh Lê Vệ, sinh năm Canh Ngọ, 1929, trụ thế 74 tuổi, Hạ lạp 10 năm, bán thế xuất gia vào năm 1994 với Đại lão Hòa thượng Thích Tâm Châu. Cựu Thượng sĩ Pháo binh trong quân lực Việt Nam Cộng hòa. Sau một thời gian dài trong Trại cải tạo, Đại đức được gia đình bảo lãnh sang Hoa Kỳ năm 1991 rồi xuất gia ba năm sau đó.

Đây là 3 ước nguyện của Đại Đức Thích Chân Hỷ:

- 1- Mong sao toàn dân Việt Nam được tự do tôn giáo và tín ngưỡng.
- 2- Toàn thể dân tộc Việt Nam được tự do dân chủ.
- 3- Tổ quốc Việt Nam được vẹn toàn từ lãnh thổ đến lãnh hải.

Buổi họp cuối năm của AHVN đã được tổ chức tại tư gia Trưởng Ngô Mạnh Thu ngày 7/12/03. Hiện diện có các Anh Chị: Thu, Xuân Mai, Khuê, Cơ, Tuệ Linh, Vương, Tuyết Mai, Hằng, Châu, Điệp (Phó). Các anh chị gợi ý kiến: Khiết, Tâm (Diệu Thu).

Nội dung: Tổng kết sinh hoạt năm 2003: Tương trợ chị Tuyết, anh Phó, anh Bình. Phần yểm trợ ACE ở quê nhà vẫn do cá nhân tự nguyện. Tồn quỹ AHVN là \$1,071.

Dự trù cho năm 2004: 1- Gặp mặt đầu năm Âm Lịch: ngày mừng 4 Tết 1/24/04 tại tư gia Trưởng Cát Văn Chung.

2- Hội Ngộ AHVN mỗi hai năm. Do hoàn cảnh khách quan, Hội Ngộ 2003 đã đình lại. Sẽ hội các Chi và thành viên Ban Chấp Hành AHVN để có quyết định.

Lễ Bách Nhật ngày mất của trưởng Minh Tín: Trưa Chủ Nhật, ngày 11/ 01/ 2004, đồng đạo anh chị em Vĩnh Nghiêm và miền Quảng Đức vân tập về chùa Liên Hoa (Garden Grove – Nam California) dự lễ Bách Nhật ngày trưởng Minh Tín ra đi. Khóa lễ được Hòa thượng Thích Chơn Thành cùng Chư Tăng chùa Liên Hoa chứng minh, chủ lễ cầu siêu. Sau khóa lễ, mọi người cùng thụ lộc tại trai đường chùa. Những

lời hàn huyên, đều bù ngùi nhắc nhớ lại từng kỷ niệm với trưởng Minh Tín. Tình cảm thiết tha anh chị em Lam dành cho trưởng Minh Tín, là niềm an ủi lớn đã giúp cho trưởng Diệu Ngọc Cao Ngọc Điệp sớm nguôi ngoai nỗi buồn, bình tâm hơn để chăm sóc đơn vị GDPT Liên Hoa.

Thành viên mới: Trưởng Nguyễn Văn Bình vừa giới thiệu một thành viên mới nhưng lại rất cũ: Anh Minh Tịnh Phạm Hữu Thanh nguyên là đoàn viên của GDPT Giác Dũng hiện đang ở 3406 Mayflower Court, Arlington, TX 76014 - Tel (817) 472-9245

Xin chào mừng anh Minh Tịnh Phạm Hữu Thanh vào Gia Đình Ái Hữu Vĩnh Nghiêm.

Trưởng Huỳnh Chính Tiến Nguyễn Đức Long đến đình cư

tại Hoa Kỳ: Sau thời gian dài chờ đợi, tháng 12/2003 vừa qua, trưởng huỳnh Chính Tiến Nguyễn Đức Long đã chính thức đến Hoa Kỳ đoàn tụ cùng gia đình trưởng nữ tại tiểu bang Minesota. Trưởng huỳnh Chính Tiến từng là Gia trưởng GDPT Giác Minh (Saigon), Trưởng Ban Hướng Dẫn (đầu tiên) GDPT thuộc Giáo Hội Tăng Già Bắc Việt Tại Miền Nam (sau này là GDPT Miền Vĩnh Nghiêm). Trưởng Huỳnh cũng là thành viên Hội Đồng Huỳnh Trưởng Cao Cấp của GDPT Vĩnh Nghiêm hiện nay. Sự có mặt của trưởng huỳnh Chính Tiến tại Hoa Kỳ sẽ thêm lợi lạc cho sinh hoạt tu học và phục vụ của Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại.

Liên lạc : Chính Tiến Nguyễn Đức Long

Điện thoại: (763) 494-3862

Tin buồn

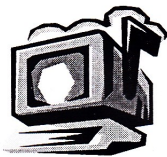
Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm hải ngoại vô cùng thương tiếc thông báo cùng toàn thể ACE AHVN và thân hữu:

CHỊ NGUYỄN THỊ THANH NHU pháp danh Diệu Thuận thành viên AHVN đã tạ thế ngày 26-12-03 tại Houston Texas. Hưởng thọ 64 tuổi. Xin quý ACE nhất tâm cầu nguyện Đức Từ Phụ A Di Đà tiếp độ hương linh chị THANH NHU siêu sinh Tịnh Độ, và điện thoại chia buồn với anh Đỗ Đại, phu quân chị Nhu, cùng tang quyến số (832) 237-5467.

CHÀO MỪNG

Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại
Hân hoan mừng đón
Trưởng Huỳnh Chính Tiến Nguyễn Đức Long
Đã đến đình cư tại Hoa Kỳ

Thân chúc Trưởng Huỳnh và gia đình
An Vui Đoàn Tụ

THƯ TÍN

Xin lưu ý: Email mới của Bản Tin là Kimmy2K@Hotmail.com

Kính thưa quý Anh Chị, 1 thành viên AHSVN miền Đông nước Mỹ xin nhờ quý Anh Chị Trần Chí Trung, Trần Ngọc Lạc và Hồng Loan, cùng Ban Chấp Hành AHSVN hải ngoại và Nam Cali chuyển đến người con trai và những vị thân thuộc của anh Bình lời thăm và chia buồn của chúng tôi trong dịp tang lễ và tiễn đưa anh Trần Quốc Bình về cõi Phật. Kính xin quý Anh Chị thấp hộ nén nhang thơm lên bàn thờ của Anh để chào Anh lần cuối trong cõi ta bà này. Anh Bình ra đi chắc chắn lòng đã thật thanh thản và bình an. Máy ai như Anh, cách đây vài tháng, tưởng đã ra đi rồi, còn sống dậy để hoàn tất một số việc đang dở dang, căn dặn chu đáo mọi chuyện cho thật kỹ lưỡng .. rồi mới thật sự ra đi. Đây là cá tính và con người của Anh Trần Quốc Bình khi còn sống. Vì thế, lần này, hoàn thành xong mọi việc, Anh đã nhẹ nhàng, hoan hỷ cất bước lên đường. Kính nguyện Đức Quan Thế Âm phóng quang tiếp độ hương linh của Anh Trần Quốc Bình về quốc độ của Đức Phật A Di Đà. (Thay mặt AHSVN Miền Đông nước Mỹ:Thiện Thanh)

Thưa các Anh Chị Em. Ngày 23/11/03 lễ chung thất Cố Huỳnh trưởng Minh Tín Đố Văn Phố, đại diện Ban Chấp Hành AHSVN đã chuyển giao danh sách và tịnh tài tương trợ đến chị Cao

Ngọc Diệp. Chị Diệp rất cảm động và xin cảm ơn những chân tình mà ACE đã dành cho Anh Phố và gia đình chị. (Diệu Thu)

Philadelphia, ngày 08/01/2004- Kimmy thân mến, Sau hơn 7 tháng chị xa Phila, về được xem Bản Tin do các em gửi. Nhiều thông tin giúp cho chị và đại Gia Đình Áo Lam gần hơn, dù xa nửa bán cầu, hiểu được từng vấn đề rõ ràng. Cảm ơn các em! Chị vui qua những sinh hoạt lớn, và sự tinh-tấn, thân ái của ACE màu Lam. Nhưng lại xen lẫn buồn ngủi khi đọc tin chúng ta mất đi hai thành viên khá kính là HT Minh Tiến Đố Văn Phố, và Thiện Hòa Trần-Trọng-Nhự (thi sĩ Trần Quốc Bình) ... Thời gian 5 tháng ở Cali, chị đi vòng quanh 6 thành phố. Vui chơi với gia đình các em ruột, sinh hoạt cùng trợ duyên văn nghệ cho mấy ngôi Gia Lam, GDPT nhân mùa Vu Lan 2547. Về chi tiết đi từng nơi, khi nào có thời gian, chị sẽ viết theo bút ký. Việc mình nhỏ nhen, đứng sau việc quan trọng mà ACE áo lam đã và đang làm cho đàn em tiếp nối... Chương trình sẽ quay lại Cali của chị vào cuối tháng 5/2004. Chị gửi Bản Tin các bài thơ, các bài đã được phổ nhạc, và một số hình ảnh ở Việt Nam. Chúc toàn thể ACE của đại gia đình áo lam luôn an lạc. (Hồng Khương)

*Trước thềm năm mới Giáp Thân 2004, Bản Tin và BCH Ái Hữu GDPT Vĩnh Nghiêm
Kính Chúc quý Anh Chị Em Thân Hữu và Gia Quyển một mùa Xuân
An Lạc, Thương Yêu, Hạnh Phúc, và Tinh Tiến Tu Học*

Vườn Thơ

Trần Thị Hồng Khương

Thanh Khúc Ca

Về đây vun góp tình thương
Lắng tâm nghe nhạc Thiền Đường ngân vang
Ý lành châu báu kho vàng
Thân lành tỏa chiếu hào quang rạng ngời
Khẩu lành đẹp quá người ơi
Hoa Sen thơm nở một trời Đạo Thiêng

Về đây phương thuốc diệu huyền
Tâm hồn mở rộng Chân Nguyên gọi về
Không còn lạc giữa vùng mê
Ánh Vàng dẫn đến nẻo quê Cha Hiền
Thênh thang Bát Nhã con thuyền
Ngâm lời Tu-Tại An-Nhiên ghé bờ

Santa-Ana ngày 29-6-2003
(Riêng tặng ACE nhóm thiền do
BS. LBQ thành lập)

Thoát vòng trần tục chuyện phi thường
Quyết chí xông pha khổ một phen
Chẳng hưởng một tiết Đông giá buổi
Làm sao mai nở ngát mùi hương?

Hoàng Bách Hy Vạn Thiên Su

Thanh Khúc Ca 2

(Tặng Anh Chị Em áo lam)

Xin cảm ơn Anh Chị Em
Cho tôi niềm tin không bờ bến
Màu Lam dễ thương mến
Dịu dàng thắm cõi hồn tôi

Nghẹn ngào cảm xúc khôn vơi
Bút ngậm ngừng khó nên lời
Ca tụng tình người
Cao đẹp thiêng liêng nhân ái dịu hiền

Bao dung triu mến
Hoa tim nở ngát hương lành
Một trời trong xanh
Tâm ngời sáng bình minh ..

Ngọt .. Trong .. Mát ..
Tình chan chứa ..
Tôi cần hát vang lên nữa
Dòng nhạc vương tiết tấu dập dồn ..

Rót vào hồn
Xanh tươi vô tận
bóng đời mát muôn Xuân
Ngợi ca điệp khúc Thần !..

Santa, ngày
30-6-03

Kính chúc Ban chấp hành ái hữu VNVHN
 Quý trưởng huynh lão thành
 Quý trưởng đảm nhiệm Ban huynh trưởng
 Các đơn vị GEPT trực hệ BCH/AH/VNVHN

Xuân Giáp Thìn - 2004

Đạo hạnh của ông, ông mẫu với sự
 hiền từ và đức, đạo trưởng Phật giáo.
 Vào sự rất xứng.

TM. BHD và Ban huynh trưởng các đơn vị
 GEPT Tổ Đình Vĩnh Nghiêm

QUAN ĐIỂM VỀ AN CHAY CỦA ĐẠO PHẬT

Với Phật giáo, mặc dù có những dị biệt giữa hai trường phái chính Nguyên Thủy và Đại Thừa do bởi tư tưởng lập tông, nhưng tựu chung quan điểm căn bản về vấn đề ăn chay không khác biệt. Tất cả đều cho rằng mỗi cá thể chúng sinh đều đồng có Phật tánh, đều có khả năng giác ngộ thành Phật, nên do đó có đặc tính bình đẳng, và vì vậy người Phật Tử không những không dám sát hại chúng sinh mà còn phải tôn trọng và bảo vệ chúng sinh. Hủy hoại đời sống các loài hữu tình chúng sinh khác để nuôi mạng sống của mình là trái với đạo lý con người và luật thiên nhiên vũ trụ.

Ngoài ra Phật giáo nhìn tất cả chúng sinh hữu tình đều là bà con quyến thuộc, đều có những mối liên hệ với nhau trong quá khứ dưới nhiều dạng thể khác nhau nên không thể ăn lẫn nhau được.

Tất cả những lý do khác, như sức khỏe hay bảo vệ môi sinh đối với Phật giáo đều là những lý do phụ thuộc, là những phước sản của việc không giết hại chúng sinh.

Đạo Phật không phải là một tôn-giáo có đức tin mù quáng. Đức Phật đã dạy chúng ta rằng đừng nên tin tưởng một điều gì vì phong văn, vì tập quán lưu truyền, vì là bút tích của thánh nhân, của thầy dạy mà chỉ tin vào kinh nghiệm học hỏi nơi chính mình và nhận là đúng, có lợi cho mình và cho chúng sinh.

Áp dụng những tiêu chuẩn của Phật, suy xét những nghĩa lý của lời Phật vào mỗi hoàn cảnh, mỗi không gian và thời gian, điều nào có lý lẽ nhất có thể tiếp nhận được thì áp dụng. Tất cả tùy thuộc nơi sự hiểu biết chín chắn và lòng từ bi của mỗi chúng ta. Chúng ta có quyền tự do lựa chọn, lựa chọn ăn chay hay ăn thịt cả cho ngon miệng hay không ngon miệng không phải là vấn đề quan trọng mà là chọn một lối sống có ý nghĩa mới là điều quan trọng. Ăn trên nỗi đau đớn của chúng sinh, trên nỗi đói khát của các em trên hè phố Calcutta hay trên các cánh đồng khô Phi Châu chắc chắn không phải là một lối sống có ý nghĩa.

(Trích Quan Điểm Về Ăn Chay Của Đạo Phật nhà xuất bản Hoa Sen- Tâm Diệu)

Hạnh Phúc

Tôi cứ lưỡng lự mãi trước khi viết bài này, vì đây là một vấn đề không phải là để nói...

Ban đầu tôi định sẽ viết như một bài nhận định, nhưng suy nghĩ kỹ, tôi thấy nên viết theo cách thức kể chuyện thì chắc là sẽ .. giống tôi hơn... Ý tưởng viết bài này bắt nguồn từ một buổi nói chuyện .. tầm phào cách đây cũng đã hơn nửa năm rồi.

Tôi nhớ rõ khoảng thời gian này, vì ngày đó tôi còn đang sống ở San Jose, California chứ chưa di cư sang xứ cam Florida này. Đó là một dịp anh Ngô Mạnh Thu nhớ anh em nên làm một cuộc xe nhà lên miền Bắc Cali. Buổi sáng hôm đó là ngày anh phải quay về Nam Cali và anh em hẹn nhau đi uống một ly cafe buổi sáng. Nói là buổi sáng chứ trời Cali lúc đó cũng đã ấm áp, dù cũng còn chút hơi lạnh, để anh em ngồi bên nhau ngoài mái hiên một quán cafe quen thuộc vẫn thấy không đến nỗi phải co ro trong chiếc áo lạnh chớm Đông. Ngồi quanh bàn là những anh em thân thuộc: Anh Thu, anh Thống, anh Vui, Định, và tôi. Một lúc sau còn có sự 'góp phần văn nghệ' của vợ chồng Phạm Mạnh Hưng nữa chứ.

Câu chuyện xoay quanh những đề tài quen thuộc của anh em, và chúng tôi lại một lần nữa nói chuyện sinh hoạt, chuyện đời, chuyện vui, chuyện buồn, và từ lúc nào đó câu chuyện xoay quanh về Đạo Phật. Đây thường là lúc tôi giữ thái độ khôn ngoan nhất mà tôi có thể làm được là ..nghe. Ấy thế mà sáng hôm đó tôi lại .. quên đi sự khôn ngoan cần thiết.

Tôi kể cho các anh nghe một câu chuyện khác, mà từ đó tôi học được một bài học sống. Quả là bị bắt tại trận. Ngay sau khi nghe xong, anh Thu, bằng một thái độ điềm đạm rất quen thuộc 'phán' nhẹ một câu:

-Rồi, thì em nhớ viết bài đó cho Ký Yếu Vĩnh Nghiêm nghe !!!

Tôi ngó ngán : *'Dạ, viết gì anh ?'*

Anh trả lời tỉnh bơ : *'Thì giống như câu chuyện em mới nói đó'*

Thật đúng là *'Thần khẩu hại xác phàm'* mà!!! phen này chạy đâu cho thoát. Thế là tôi đành ngậm ngùi: *'Dạ, anh để từ từ em viết'* Nói vậy chứ tôi định là để anh ấy ..nản lòng chờ, bỏ qua cho mình cái tội bép xép, tại tôi nghĩ ông anh của mình chắc cũng bận rộn lắm, hơi đâu mà nhớ mấy cái chuyện tào lao vậy. Nhưng tôi đã làm to, tôi cực lực phản đối mấy ông giáo sư, bác sĩ nào mà nói là người ta càng già càng .. dễ quên. Làm ! Làm hết! Tôi có một chứng minh cụ thể hùng hồn là ông anh của tôi có già thiệt, nhưng mà trí nhớ thì thần sầu. Anh không quên chút nào hết.

Lần tôi sắp rời khỏi Cali, chắc cũng cỡ hai tháng sau đó, anh hỏi nhỏ :

-À , Phương này, còn bài viết thì .. tới đâu rồi .

Chuyện đó tôi muốn quên rồi mà anh nhắc nghe ..chắc lụi, nói trắng ra có nghĩa là *'Đừng có chạy nghe chưa, anh biết chứ quá mà'*.

Hình như người ta càng già thì càng nhớ dai hơn.

Hay là ông anh tôi là một biệt lệ, càng lớn tuổi lại càng ... trẻ, ít nhất là về mặt trí nhớ. Chưa hết đâu, khi tôi ... bỏ xứ Cali, đi tha phương cầu thực ở chốn .. Florida này, anh vẫn ân cần thăm hỏi chuyện vợ, chuyện con, chuyện cha mẹ anh em ..rồi cuối cùng làm như tình cờ:

' À Phương, em cứ từ từ viết xong rồi gửi qua cho anh cũng được.'

Hóa ra công lao tôi bỏ trốn khỏi Cali vẫn không thoát được lưới .. của anh Thu. Thôi thì cũng đành. Nhưng mà đã xong đâu, cứ mỗi lần nhắc đến chuyện đó, cái mỏ của Định lại dài ra : *'Ai bảo đại, uống cafe thì cứ ngồi yên hưởng ... nhàn, lại còn dờ cái trò lý sự. Thấy tôi không? Đâu có phải nhưc đầu nhưc óc vậy. Cho bỏ cái tật bép xép. Thôi thì ráng sáng tác một bài đi, chứ chạy đâu cho thoát. Cái vụ gì thì tôi giúp được, chứ viết lách thì tôi ..chạy'* Chưa bao giờ tôi thấy bản mặt của tên bạn tôi để ghét đến thế.. Bạn bè gặp hoạn nạn đã không nhào vô.. viết giùm mà còn .. chạy. Đúng là không có đạo nghĩa gì cả. Thôi thì đành nhắm mắt đưa .. bài vậy.

Tôi mở đầu cái kiểu lung tung vậy chứ bài viết của tôi thì chỉ có vài dòng thôi, mà nói đúng thì cũng chẳng phải thâm thúy gì cả.

Câu chuyện bắt đầu từ một buổi trưa khi anh Vinh, một người bạn cùng làm việc với tôi trước đây đến thăm. Buổi trưa của Cali cũng không nắng lắm. Chúng tôi ngồi dưới hàng hiên sau nhà, cơn gió mát buổi trưa thật dễ chịu. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, ngồi nói chuyện bâng quơ từ đời sống đến công việc. Anh Vinh cùng làm chung với tôi ở một hãng điện tử, chúng tôi cùng làm một ngành, hình như anh vào sở sau tôi vài tháng, nhưng định mệnh lại đưa chúng tôi bước ra khỏi cánh cổng của công ty cùng một ngày.

Tôi vẫn nhớ ngày thứ Hai đó, khi chúng tôi lần lượt được gọi tên, vào văn phòng quản đốc, và từng người một được đưa ra khỏi cửa, trả lại thẻ nhân viên và ngơ ngác nhìn nhau ở bãi đậu xe. Tôi vẫn nhớ những nụ cười gương gạo, những mắt nhìn trống rỗng với nỗi tuyệt vọng cố chôn kín. Nắng buổi trưa của Cali không làm chúng tôi khó chịu, vì những tia nắng tầm thường kia có thấm gì đâu với cơn bão táp đang dâng lên trong lòng từng người trong chúng tôi. Hình như toàn thể nhóm chúng tôi đều được xếp quản đốc đưa tiễn tận tình. Bãi đậu xe đã vắng đi một phần, có một người đề nghị đi ăn. Tôi nhìn lại lần cuối cùng khung cảnh thân quen với hàng cây cao rợp bóng. Mỗi ngày nào tôi bỡ ngỡ bước qua cánh cửa đó, bước vào căn phòng nhỏ ngồi chờ phỏng vấn. Vậy mà. . . Có những người nghĩ đến dịp quay lại chốn cũ, nhưng tôi biết tôi sẽ không còn có cơ hội về lại chốn này. Chúng tôi ngồi nói chuyện về những khó khăn trong cuộc sống, về chuyện buôn bán lỗ lãi của gia đình anh Vinh, chuyện chứng khoán xuống giá làm anh em chúng tôi mỗi người thất thoát một số vốn dành dụm cả đời làm việc, chuyện những xáo trộn không tránh khỏi khi chúng tôi gia nhập đội ngũ ‘bảy nghề’. Sau cùng, chúng tôi nói về thân phận từng người trong nhóm làm việc ngày xưa. Chúng tôi nhắc đến Tuyên, một trong những người may mắn còn sót lại sau cơn ‘tảo thanh’ của công ty. Tuyên vào làm sau tôi khoảng nửa năm, chính tôi là một trong những

người phỏng vấn Tuyên và nhận Tuyên vào làm việc. Anh chàng cũng học một trường với tôi, ra sau tôi khoảng một năm và chúng tôi nhận Tuyên vào hội ‘ống khói’ ngay sau khi Tuyên được nhận vào làm. Tuyên cũng có một quá khứ rất gian khổ tại Việt-nam, định cư tại Mỹ khi đã ngoài 30 và lấy được mảnh bằng sau rất nhiều nỗ lực trong sân trường cũng như trong đời sống hàng ngày. Hầu như nghề gì Tuyên cũng biết làm, mà làm đến nơi đến chốn, kể cả chuyện lắp đặt đường ống dẫn nước hoặc hàn lại hệ-thống gas v.v.

Được giữ lại trong khi anh em bị tan tác hoa rôi, lẽ ra là một điều hạnh phúc chứ, vậy mà anh Vinh báo cho tôi biết một tin rất lạ: ‘*Tuyên nghĩ sở rồi, nó về đi học trường dòng, ra làm linh-mục*’ Chuyện này tôi nghe nói từ lâu, nhưng tôi nghĩ Tuyên nói chơi cho anh em đỡ buồn thôi, chứ cá tính như hấn, thích la cà quán cà-phê, hút thuốc, nói chuyện đời còn nhiều hơn tôi nữa thì nói gì đến chuyện đi tu?? Ngồi một lúc anh Vinh trầm ngâm: ‘*Như vậy thì cuộc sống đâu chỉ có cơm áo gạo tiền, phải có cái khác hơn chứ, phải không anh??*’ Tôi không biết Tuyên nghĩ gì, nhưng tôi biết hấn sẽ rất hạnh phúc, vì đó là điều anh chàng vẫn mơ ước từ lâu.

Tôi lặng đi một lúc thật lâu, có điều gì đó vừa bùng vỡ trong lòng tôi. Tôi đang sống trong một tâm trạng rất muộn phiền, đời sống đã tạo cho tôi những tiện nghi và sự ổn định, rồi lại tước đoạt đi hết những gì tôi đã cố công tạo dựng, kể cả những ước mơ của tôi về tương lai con cái và gia đình.. Hàng ngày tôi phải bó tay nhìn cuộc sống trôi đi, cuốn theo tất cả những gì chúng tôi dành dụm được cho tương lai các con, một chút chuẩn bị cho ngày về hưu cũng chẳng còn. Những tờ hóa đơn tiền điện, tiền nước, tiền nhà, tiền bảo hiểm .. và hàng bao nhiêu những tờ giấy khác đã là những sợi dây cột chặt tôi vào nỗi lo âu của cơm-áo-gạo-tiền cùng niềm thất vọng triền miên sau những nỗ lực tuyệt vọng mong kiếm được một công việc nhằm nuôi sống gia đình trong tình trạng gạo châu củi quế. Một công việc đối với tôi là một chiếc thuyền cứu vớt kẻ đang chới với giữa dòng, vậy mà Tuyên, dù rằng vẫn còn độc thân; lại bỏ tất cả và chấp nhận

khép mình trong khuôn khổ của đời sống một tu sĩ. Tôi rất khó tưởng tượng con người của hắn trong chiếc áo thụng màu đen. Điều gì đã khiến Tuyên có cái quyết định đó? Câu trả lời cũng đơn giản như câu hỏi ‘Đó là đức tin!’ Chính đức tin đã trao cho Tuyên niềm hạnh phúc trên hết những hạnh phúc khác của cuộc đời.

- Thế còn niềm hạnh phúc của anh là gì vậy, anh Vinh?

- Tôi đang buồn vì không có việc làm, không có đủ chi phí cho gia đình trong vòng vài tháng sắp tới. Tôi mệt mỏi và cảm thấy như mình đang là người bất hạnh nhất trên đời. Tôi vừa gây lộn với bà xã sáng nay, tôi thấy bực bội, thiếu tự tin và đau khổ vô cùng, tôi không có hạnh phúc.

- Vậy chứ phải thế nào thì anh mới thấy hạnh phúc? Anh Vinh trả lời tôi hầu như không cần suy nghĩ:

- Thì có nhiều tiền, tiêu xài thoải mái, mua sắm thêm đồ đạc trong nhà, mua những gì mình thích. . . nhiều lắm chứ.

- Vậy thì anh cần có tiền để mua thêm những thứ khác nữa, những thứ đó có thật sự cần thiết hay không?

- Đúng ra thì . . . chỉ cần để dành khi hữu sự thôi, chứ bây giờ thì thật ra tôi không thấy thiếu thốn gì.

- Bây giờ mình thử phân tách xem nhé, anh có một gia đình hạnh phúc, vợ anh rất thương yêu anh, nh có ba đứa con, cả ba đều học rất giỏi và nghe lời chỉ dẫn của bố. Anh có một căn nhà đã trả hết nợ. Anh có thể ăn uống bất cứ thức ăn gì anh muốn, mọi người trong gia đình anh đều khỏe mạnh và thương yêu nhau, giàu có sẽ đem đến cho anh thêm những gì nữa chứ? Anh Vinh trầm ngâm một lúc:

- Anh nói đúng lắm, tôi không hiểu sao mình lại buồn chán như vậy. Thực ra, nếu tôi không tìm được việc làm cho đến năm sau, thì gia đình tôi vẫn đủ sống như thường, so với gia đình của anh thì tôi còn may mắn hơn anh nhiều lắm . . . mà sao tôi thấy anh không có vẻ gì là buồn khổ cả.

Tôi cười, ánh chiều đã dần xuống trên những ngọn đồi sanh của thung lũng hoa vàng. . .

Trong cả một thời gian dài tôi cũng mang tâm trạng mệt mỏi chán chường và yếm thế như anh Vinh. Sự khó khăn của đời sống đã đem nỗi khổ đau tuyệt

vọng trời chật lậy tôi từ lúc nào, có thể từ những thất bại trong khi đi xin việc, sự ảm ức khi bị mất việc kéo dài, khái niệm là một con người vô dụng đối với gia đình, niềm kiêu hãnh bị tổn thương sau những lần bị từ chối . . . Tôi đã sống trong cái địa ngục của tư tưởng mình. Trong tôi luôn là một hỏa diệm sơn sẵn sàng nổ tung, phá vỡ tất cả những vật cản khó chịu trên đường, đập phá tan tành những gì hơi trái ý. Tôi nóng giận rất dễ dàng và nói năng cay cú với mọi người. Tôi thấy quanh tôi toàn là kẻ thù, tấn công tôi từ tám hướng mười phương, và tôi không tha thứ cho ai bất cứ điều gì, và tệ hơn cả là tôi không tha thứ cho cả chính mình nữa.

Cho đến buổi chiều hôm ấy . . .

Tôi chợt nhớ lại ngày tôi còn bé theo người anh đi tập Judo, thời gian đầu không tập đòn thế gì cả, chỉ tập té thôi. Ông thầy tôi giảng giải là phải học cách té trước, để khi bị tấn công hoặc bị té ngã, mình khỏi sợ nguy hiểm vì biết cách chống đỡ. Không ai trong chúng ta sinh ra mà không một lần vấp ngã. Đời sống càng thành công thì sự vấp ngã càng lớn, vì mình mong trào cao hơn. Đâu có ai muốn bị thất bại, mà cuộc sống đâu phải chỉ có thành công. Khi thành công ta tươi cười hạnh phúc, còn khi thất bại lại mặt ủ mày chau. Điều đó là điều thật tự-nhiên, nếu ta không kiểm soát được phản ứng của chính mình khi khổ đau ập đến.

Tôi cũng đọc được một số kinh sách và cũng biết từ lâu nguyên nhân của phiền não là tham, sân, si.

Có phiền não là có khổ, mà khổ lụy tàn hại ta rất nhanh. Nó đốn ngã tất cả những thành trì kiên cố nhất. Nhưng làm sao tôi lại có thể hạnh phúc khi tôi gặp thất bại???

Tôi nhớ lại khoảng thời gian còn đang đi làm. Tôi vốn không rành về mấy cái vụ chứng khoán, cho nên tôi không tham dự trong lối đầu tư đó. Nhưng tại sở, chung quanh tôi ai cũng bàn tán về giá cao thấp mỗi ngày. Họ chỉ cho tôi thấy mọi điều tốt xấu của thị trường chứng khoán. Thậm chí có một anh bạn lại còn mở một tài khoản cho tôi. Thế là, theo đám đông, tôi cũng cùng thăng trầm theo những con số chạy qua màn hình mỗi sáng. Tôi chơi cũng hăng hái lắm, mặc dù tham dự chậm. Kết quả là tôi cũng

bị mất một ít, và cũng học được bài học kinh nghiệm như ai.

Tôi đâu có nhu cầu, nhưng cái tạo nên nhu cầu của tôi do môi trường quanh tôi tác động. Phần lớn cái gọi là nhu cầu của chúng ta phát xuất từ lòng tham. Và sự Khổ chính là điều cần của hạnh phúc. Nếu ta biết rằng cuộc sống tự nó vốn có vui, có buồn, có thành, có bại . . . thì nếu có thất bại đi nữa, tôi cứ chấp nhận như một sự kiện, để tiếp tục cho một lần thử thách mới.

Nghĩ như vậy thì tôi vẫn buồn, nhưng không bao giờ khổ, vì tôi không để nỗi buồn đeo bám vào tôi như một loại bệnh dịch. Thứ bịnh giết người như chơi.

Hơn nữa, đâu phải chúng ta làm việc và sống để đợi đến lúc già có tiền thì mới hưởng được hạnh phúc?? Nếu hạnh phúc không có điều kiện thì đâu phải chỉ khi nào ta muốn hạnh phúc thì mới có hạnh phúc, còn ta chưa chuẩn bị thì hạnh phúc không đến !!

Hạnh phúc là một cảm nhận tự nhiên, nó đến với ta khi trong lòng thư thái.

Hạnh phúc như tia nắng mặt trời trên những nụ hoa, nó đến tự nhiên để mình nhìn thấy cuộc sống trọn vẹn với những nét đẹp của nó. Nét đẹp đó bao gồm cả niềm vui, nỗi buồn, nhưng không chứa chấp tâm phiền não.

Lòng buồn nhưng tôi vẫn thấy nét đẹp của một nụ hoa và tôi vẫn thấy hạnh phúc. Với nỗi khổ thì nụ hoa chỉ là một thực vật không hơn không kém. Nụ hoa thì vẫn luôn là nụ hoa. Hạnh phúc vẫn luôn hiện hữu quanh ta. Có bao nhiêu người thấy được cái đẹp của giọt sương trên nụ hoa vừa nở? Có bao nhiêu người thấy được niềm hạnh phúc trong tay, như không khí ta hít thở mỗi ngày? Tôi đọc sách, tôi nghe giảng, tôi tưởng tôi đã biết thế nào là hạnh phúc và khổ đau. Thế nào là giải thoát khổ đau trong đời. Nhưng thật ra tôi chưa bao giờ sống với những gì mình đã biết!! Đó mới chính là lý do dẫn đến những muộn phiền. Tôi từng nghĩ nhiều, nhưng chưa thật sự cảm nhận cái đẹp của cuộc sống. Cái đẹp đó là sự chấp nhận định luật của cái tự nhiên, nghĩa là có đẹp thì phải có xấu, có khi thành công thì phải có lúc thất bại. Vậy thì dù cho có khó khăn đến bao nhiêu, đối với tôi cũng chỉ là những sự kiện tất yếu của đời sống.

Nói như vậy tôi không nghĩ là tôi đã đạt đạo hay giác ngộ gì đâu. Khi đối diện với những thất bại trong cuộc sống, tôi vẫn buồn lắm chứ. Nhưng tôi sẽ không đau khổ với những kết quả không như ý đó. Nhiều khi chính trong lúc buồn ta lại thấy được niềm hoan lạc của hạnh phúc.

Có một lần tôi đi xin việc không thành, về nhà đưa con trai nhỏ rót cho tôi ly nước và vòng tay ôm cổ bố. Trong một thoáng tôi thấy lòng dịu lại và những phiền muộn tan nhanh như giọt sương mai. Giây phút ấy tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Anh Vinh uống nốt phần còn lại của tách trà. ‘*Thời tôi về, cảm ơn anh.*’ Anh đứng lên bước ra cửa, chút nắng vàng còn đọng trên bàn tay vẫy. Những tia nắng cuối cùng tỏa một màu cam vàng rực rỡ, vàng cả ngọn đồi cỏ xanh. Lâu lắm tôi mới thấy lại vẻ đẹp của một buổi chiều vàng như thế.

*Viết tại Tampa Florida tháng 8/2003
Phúc Đạt Trần Minh Phương*

Tình Lam

Trần Thị Hồng Khương

Mến trao về quý Anh Chị Em của Gia Đình Áo Lam

*Vùng đất lạ mầm sen tươi trở nhánh
Hạt Bồ Đề mát tỏa dưới bình minh
Góc Vô Ưu chuyển hóa vạn Pháp lành
Hương Lam ngát trời ánh quang rực rỡ*

*Đó đây hoa thiên chen nhau đua nở
Cành xum xuê tó đậm mái Đông phương
Hát vang lên huyết mạch Tổ Hùng Vương
Quanh trái đất vọng bài ca Thân Ái*

*Vườn hoa Phật quyết cùng nhau vun xới
Thêm đất màu để cây lá vươn cao
Vỗ tay mạnh lên nguồn sống dâng trào
Không gian thấm vui Tình Lam đẹp mãi*

Santa-Ana, ngày 22-6-2003

TIN BUỒN

Ái Hữu GDPT Vinh Nghiêm Hải Ngoại
vô cùng thương tiếc thông báo cùng
ACE AHVN và thân hữu

Chị NGUYỄN THỊ THANH NHU
pháp danh DIỆU THUẬN

ta thế tại Houston Texas ngày 26-12-2003
tức ngày 4 tháng Chạp năm Quý Mùi
hưởng thọ 64 tuổi

CÁC TRƯỞNG ĐÓNG GÓP

(nhận được đến ngày 15-01-2004)

NIÊN LIÊM:

Tâm Hòa Ngô Mạnh Thu \$40.00
Diệu Thúy Lê Xuân Mai \$40.00
Kim Ánh Nguyễn Thị Tuyết-Mai \$40.00
(còn tiếp)

ỦNG HỘ BẢN TIN:

Tâm Thanh Nguyễn Hữu Lộc \$50.00
(còn tiếp)

ỦNG HỘ KỸ YẾU:

Nguyễn Tư Trù \$50.00
(còn tiếp)

OANH VŨ BẢO TRỢ CÔ NHI - Quý Từ Bi:

Hưởng ứng lời Thầy (đã đăng trong Bản Tin tháng 01/2003), Ái Hữu Vinh Nghiêm kêu gọi Quý Trưởng thành viên và thân hữu, tự thân cũng như vận động con em trong gia đình tham gia đóng góp Quý Từ Bi (chương trình \$5.00 một tháng) cho các em cô nhi.

BẢN TIN

Ái Hữu GDPT Vinh Nghiêm
9353 Bolsa Avenue, Suite I-47
Westminster, CA 92683

Phuc Trung Huynh ai Tong
5913 Colebrooke Ln.
Louisville, KY. 40219

(tiếp trang 3)

Kinh Pháp Cú

- Mi quả thật là tên ác tăng, lúc đi ra đập đầu ta, lúc trở vào lại đập cổ ta. Ta phải niệm chú nguyện rửa mi mới được.
- Muốn vãn xin sự phụ từ bi hi xả mà tha tội cho con, xin đừng niệm chú.

Nhưng Đè-va-la chẳng tha, cứ niệm chú:

- Nguyện đầu mi sẽ bể thành 7 mảnh vụn vào lúc mặt trời mọc.

Na-ra-đa trong cơn thiên-định, nhận thấy chú ngữ lại có phản ứng quay ngược lại hại người đang trừ rửa. Na-ra-đa liền vận thần thông khiến cho mặt trời chẳng mọc lên được. Lúc bấy giờ quốc-vương thành Ba-la-nại biết được chuyện tại sao mặt trời chẳng mọc, nên giận dữ và buộc Đè-va-la phải xin lỗi, để cho mặt trời mọc. Nhưng Đè-va-la nhút định chẳng tuân lệnh, cứ tiếp tục niệm chú. Bấy giờ Na-ra-đa mới thưa:

-Bach sự phụ, con sắp làm phép cho mặt trời mọc trở lại, nhưng đầu của sự phụ sẽ bị bể. Sự phụ mau mau lấy đất sét trét lên đầu, rồi lặn xuống sông ngay, đến chỗ cạn mới trồi lên.

Đè-va-la biết con nguy khốn sẽ xảy đến cho mình, liền lấy đất sét trét lên đầu, rồi lặn xuống sông. Đến khi trồi lên, mặt trời chiếu rọi, lớp đất sét trên đầu liền bể tan thành bảy mảnh vụn, nhờ đó mà thoát chết.

Đức Phật kết thúc câu chuyện: Đè-va-la chính là Thi-Sa ngày nay, vị quốc vương là A-Nan-đa, còn Na-ra-đa chính là ta đây' Rồi Đức Phật mới đọc lên bài kệ sau đây:

*'Nó mắng tôi, nó đánh đập tôi,
Nó thối tôi, nó cướp đoạt tôi.'
Ai ôm ấp mãi tâm niệm ấy
Oán hận chẳng nguôi, nặng cõi lòng.
(kệ số 003)*

*'Nó mắng tôi, nó đánh đập tôi,
Nó thối tôi, nó cướp đoạt tôi.'
Ai sớm dứt đi tâm niệm ấy
Oán hận liền nguôi, nhẹ cõi lòng.
(kệ số 004)*

Ý về muôn vạn nẻo
Thiên lộ tâm an nhiên
Từng bước gió mát dậy
Từng bước nở hoa sen

Thích Nhất Hạnh